

Cuprins

Cară-te!	5
Să nu mă duci acasă!	10
Viața prin nisipuri mișcătoare	15
Te caută Dan	20
Ți-ai uitat ceva la mine	25
Să nu mă dezamăgești!	31
Priviri flămânde	37
Dresaj	44
Nu-mi pasă!	50
Dulăpiorul cu amintiri	55
Repetiții	60
Vizita	66
Ședință în detaliu	72
Grăunțe de nisip	77
O țigară	83
Scrisori netrimise	88
Propunere	93
Habiba	99
Jamel	106
Melania	111
Să mă înveți să fac găluște!	116
De ce faci asta?	121
Decadențe primare	128
Bujori albi	133
Să nu întârzii!	138

Cară-te!

– **C**ară-te! E târziu.

Încerca să deschidă ochii. Nu pentru că își dorea să se trezească și să înceapă o nouă zi plină de exuberanță și elan... Care elan? Care exuberanță? Care zi? Nu mai știa nimic. Nici unde se află, nici ce făcuse în noaptea precedentă. Nici măcar dacă mai există. Un miros ascuțit îi sfredelea nările. Îl mai simțise undeva, dar nu era capabilă să își aducă aminte, și oricum nu îi păsa. Cum nu-i păsa nici dacă era singură sau cu cineva, dacă era îmbrăcată sau dezbrăcată, dacă trăia sau murise. Doar mintea ei încețoșată bântuia prin lumi paralele pe unde o hăituisese ea să cutreiere, îndopând-o permanent cu iluzii vândute la colț de stradă. Și totuși mirosul acru îi părea familiar, ducând-o undeva departe, într-un timp ce părea acum doar o relicvă, o epava abandonată pe un țărm pustiu unde oamenii nu aveau cum să ajungă decât mânați de nebunie.

– Mai lasă-mă puțin.

– Cară-te, am spus! Vin ai mei.

Așteptase piciorul înfipt în spinarea ei slabă ca pe ceva firesc. Scena o mai jucase de câteva ori și de fiecare dată icnetul provocat de lovituraprimită era mai puțin dureros decât scârba pe care o nutrea față de propria ei ființă. Îi era sete. Tot gâtul îi părea un crater de vulcan fumegând care tocmai fusese ars de lavă incandescentă ce ieșise din măruntaiele lui căutându-și drum spre libertate.

– Dă-mi niște apă, te rog!

– Mișcă-te și ia-ți! Hai odată!

De data asta piciorul îi îndreptase coloana șubrezită, făcând-o să icnească de durere. Nu apucase să se pregătească pentru lovitură. Dan. Doar el lovea așa. Măcar știa cu cine era. Întinse o mână căutându-și fața, dar degetele îi păreau amorțite, incapabile să perceapă senzații oricât de cunoscute ar fi fost acestea. Își îndesă buricul degetelor în ochi trăgând de pleoape să le deschidă. Oare nu avea să mai vadă vreodată? Îi venea să plângă, dar îi era greu și să facă asta. Un soi de toropeală soră cu moartea o ținea captivă, oricât de mult și-ar fi dorit să se ridice și să plece. Sau să meargă să bea apă. O fracțiune de secundă simțise răcoarea binefăcătoare pe buze și de fericire își plimbase limba să nu piardă nici măcar un strop. Undeva în spatele ferestrei închise zărise lacul împietrit. Salcia bătrână de care cineva agățase un leagăn până aproape de pământ își scâlda ramurile în apă. O răcoare binefăcătoare îi inundase sufletul. Era bine. Nu știa cum ajunsese pe malul lacului. Acum câteva clipe privea prin fereastra cu perdele de dantelă. Îi era bine. Îi trecuse și setea. Ce-ar fi să se întindă pe iarbă și să doarmă nițel? Nu era nimeni prin preajmă. Își relaxă trupul mic și se lăsă pe spate cu mâna sub cap, să vadă mai bine cerul.

– Băi, tu te-ai tâmpit?? Lasă vrăjeala! Nu face pe drogata cu mine! Mișcă-te că te iau la picioare! N-am chef să mă cert iar cu bătrânul. Cară-te singură, că altfel te scot în stradă că pe un balot de haine vechi sau chem poliția.

Era iar acolo cu băiatul ăsta. Dan. Un grobian. Lacul rămăsese departe, ascuns de salcie. Și fereastra dispăruse. Nu mai era nimic, decât senzația de sete, parcă mai puternică decât înainte. Cu un efort supraomenesc deschise ochii. În față zări un perete plin de scule și o masă de lucru pe care tronau tot felul de aparate de lipit, ustensile și borcănașe. Mirosul acru îi revenise în nări, parcă mai acut ca înainte. Acum știa de unde îi părea

cunoscut. Prenadez. Avea și bunicul în magazia lui întunecoasă unde lipea pantofi și repara tot felul de lucruri aruncate de tata la lada de gunoi. Îi plăcea mirosul ușor înțepător. Îi plăcuse mereu. Își amintea cum stătea cu borcanul deschis adulmecându-l. Trăgea pe nări aroma ciudată până se enerva bunicul și țipa la ea să îl închidă că o să amețească. Amețise.

– Unde-mi sunt hainele?

– Ești proastă? Pe mine mă întrebi? Azi noapte dansai goală prin atelier și aruncai cu ele care pe unde. Caută-le!

Era ca și cum i-ar fi spus cineva să o caute pe aceea care fusese înainte să fumeze primul joint sau să ia prima boabă. Unde să o mai găsească? Poate plecase demult de pe aici? Și dacă o găsea...ce să îi spună?

Reușise să se recompună și chiar să își găsească rochia. Rochia ei frez pentru care mama făcuse comandă și plânsese că nu îi venise la timp pentru petrecerea Daianei. Zăcea ca o cârpă de șters podeaua sub un scaun plin de salopete de muncă slinoase. Doamne, unde era... Zăcuse pe o somieră improvizată dintr-o saltea veche, fără cearceaf sau pernă, doar cu o prelată aruncată probabil pe post de pătură. Îi venea să vomite. Oare unde era baia? Există oare așa ceva aici?

Căuta din privire o ușă care să ducă undeva, intuind că ar putea să fie baia. O apucă într-acolo după ce își trase rochia pe ea.

– Stai! Unde te duci? Vrei să îi deschizi tu lui papa? Nu te uiți la tine cum arăți? Vrei să se sperie și să facă atac de cord?

Oare cum arăta? Își căută geanta și o zări pe bancul de lucru. Scotoci prin ea și găsi o oglindă mică încrustată în sedef, primită în dar de la bunica când împlinise 14 ani. O deschise cu greutate și teamă. Un chip necunoscut, hâd și speriat o privea. Rimelul și fardul i se întinseseră la ochi făcându-i să pară intrați în cap ca la bolnavi, iar fața îi părea cadaverică. Buzele crăpate îi

erau albe ca varul. O închise la loc și o îndesă adânc în poșeta mică de firmă, a mamei. Își netezea rochia cu o mână, iar cu cealaltă încerca să își așeze părul după urechi.

– Unde-i baia?

– Lasă baia. Cară-te! Te ferchezuiiești acasă. Oricum nu mai contează. Îți chem un taxi?

– Nu. O să sun pe cineva să vină să mă ia.

– Ok, dar repede.

Și-a luat telefonul și fără să se gândească deloc a format un număr vorbind stins și tânguitor de parcă jelea un mort.

– Te implor! Vino să mă iei! Acum! Îți dau share location. Nu pot merge acasă așa. Rămân la tine. Te iubesc.

– Gata? Ai rezolvat? Vine repede?

Nu răspundea. Căuta din priviri celelalte lucruri ca să poată să plece cât mai repede din acel loc. Nimic nu era ca la ea acasă. Totul era atât de murdar și infect încât îi venea să plângă în hohote. Numai mirosul de prena dez o liniștea. Un drog ce o purta înapoi spre copilărie. Atunci fusese prințesă. De atunci căutase mereu să fie, dar numai boabele o mai amăgeau. Își găsisese pantofii. Nu simțea că ar fi capabilă să stea pe tocurile subțiri de 12 cm, dar știa că trebuia să facă asta. Nu trebuia să îi vadă lumea vulnerabilitatea. Încălțată privea toată încăperea cu și mai multă detașare. Oare ce căutase aici? Cum ajunsese atât de jos?

Deodată simți mâna lui înfierbântată urcând hulpav pe pulpe.

– Ahhhh, turbată făptură mai ești. N-ai chiloți, nebuno! Vrei să nu mai ieși de aici? Mereu m-au excitat femeile fără lenjerie. Ți-ai mai pus și tocuri. Ai școală, nimic de zis. Ce zici? Mai avem timp de una scurtă?

Mâna îi pornise involuntar, ca atunci când te ferești de o ușă care ți se trânteste brusc în față. Îl lovise atât de tare încât căzuse lat între salteaua incertă pe care dormise și masa plină de unelte.

– Ești tâmpită? Ce e cu tine? Azi noapte nu te mai puteai sătura. Mă puneai să îl chem și pe Ionuț.

O silă fără margini o cuprinse. Până ca Dan să se dezmeticească îi puse piciorul în gât și apăsă bine cu tocul cui:

– Uită că m-ai cunoscut! Ai auzit? Să-mi uiți și numele și chipul.

Ieși trântind ușa care dădea într-adevăr către o baie, un holșor și restul casei. Când ajunse în stradă aerul rece al dimineții o înfioră. Îi era frig. Frig și frică. Un plâns necontrolat îi țâșni din piept și lacrimi mari îi spălară fardul împrăștiat care-i slucea chipul. Mașina Anisiei trase direct lângă ea.

– Pleacă repede, să nu vină după noi!

Să nu mă duci acasă!

Când a simțit confortul scaunelor moi, miro-sind a măr verde și scorțișoară o silă nemărginită a pus stăpânire pe ea. Nici să plângă nu mai avea putere. Se simțea sfârșită de parcă cineva cu o seringă uriașă i-ar fi tras toată vlaga din ea. Parcă simțea și locul unde îi înfipseseră acul. Direct în inimă. Își proptise capul în mâini, jenată să nu murdărească stofa fină cu fardul ei ce păstra doar câteva insule de culoarea piersicii, lăsând în rest la vedere o piele ternă, lipsită de viață.

Tăcerea era chiar mai grea decât crezuse că avea să fie explicația. Doar că Anisia nu scotea un sunet, incapabilă probabil și ea să găsească un subiect suficient de abstract și inofensiv. Ce mai era de spus? Să vorbească despre vreme? Despre cum și-au petrecut weekendul?

– Pot să rămân la tine? Te implor, nu spune nu!

Oare vorbise sau doar gândise asta? Minte îi era încețoșată și făcea eforturi supraomenești să fie prezentă. Ochii i se închideau și gândurile îi hoinăreau prin baruri și cluburi, printre pahare înalte cu cocktailuri elaborat preparate și shoturi de tequila aliniată pe lemnul tocit al barului, printre jointuri pasate din mână în mână și boabe mușcate pe furate. Suprapuneri de imagini, stroboscopice, gânduri nebune ca niște lasere care îi frigeau creierii, un freamăt de nestăpânit care o făcea să nu stea o clipă, țopăind ca o apucată, ca într-un dans tribal satanic, necontrolat. Lăsase totul în urmă. Sau toate o lăsaseră pe ea acolo pe ringul de dans, fremătând ca o vietate adusă la un ritual de magie neagră, necunoscut și perfid, ce o secătuisese.

– Să nu mă duci acasă! Te implor. Fac orice.

Oare spusese ceva sau doar mintea ei monologa de una singură? Încerca să deschidă ochii dar era incapabilă să miște un deget. Nici măcar să plângă nu mai putea. Îi era atât de rușine de Anisia încât îi venea să coboare și să o ia pe jos. Dar încotro? Nu mai avea pe nimeni. Făcuse ce făcuse și rămăsese singură, alegând să se piardă. Simetrii de senzații și imagini diforme îi rătăceau prin fața ochilor, împiedicând-o să se liniștească. Balansul ușor al mașinii la curbe îi amintea de bluesul dansat într-un soi de ansamblu, trecută fiind dintr-o mână în alta de diverși băieți care o conduceau fie timid, fie hulpav, când provocator, când nostalgic, ba pofcios, ba obscen. Mai păstra încă pe trup mâinile lor nesătule, obraznice și posesive care o târau undeva la marginea sălii, către ușă, acolo unde lumea nu avea cum să mai vadă sau să reacționeze la nimic, până se făcuse întuneric și simțise vinilinul rece al banchetei din spate pe coapse și pe spate. Nu știa dacă mașina mergea cu hurducături, sau băiatul ăsta care-i mușcă sâni flămând ca un apucat o făcea să se zbată ca o pasăre speriată prinsă în capcană. Țipase. Asta știa cu siguranță. Țipase atât de tare încât o lăsase în pace. Pe urmă auzise voci și niște înjurături birjărești. Încercase să se ridice, și chiar reușise să se extragă din Fordul vechi în care o dusesse tipul cu care dansase.

– Vino cu mine!

Plecase cu el. Dan era de la clasa alăturată. Îl știa din curte, de la fumat. Se simțise în siguranță cu el. O luase de mână. Mereu își dorise să îi simtă mâna în palma ei. Era un soi de macho în școală. Nu se uita la mucoase. Umbla numai cu studente din Moldova. Fetele îl priveau cu admirație. Făcea ce voia și la școală. Lumea nu se lua de el niciodată. Nu avea de ce. Învăța bine, nu prea lipsea, dar nici nu vorbea cu nimeni. Tot ce

se știa despre el erau niște legende. Fiu de doctori, trăia singur, ca un pusnic, avea apartamentul lui, bani, droguri și femei cât voia. Esther îl urmase vibrând la strângerea lui. Ușor, ușor se apropiase de el, până când ajunsese să îi simtă trupul ferm zvâcnind prin tricoul subțire.

– Ai boabe?

– Nu-ți ajunge cât ai luat?

– Mai vreau. Măcar o mușcătură. Te rog! Fac orice!

Se oprise, îi apucase bărbia cu mâna și o privise direct în ochi.

– Orice?

– Da.

Făcuse tot ce îi ceruse. De aici încolo nu mai voia să își amintească nimic. Nu acum. O silă nesfârșită o cuprindea. Îi venea să vomite dar nu avea ce. Nu mâncase nimic toată ziua și oricum nu se cădea să facă asta în mașina Anisiei.

– Iartă-mă! O să poți să mă ierți vreodată?

– Taci, Esther! O să mergem la mine, dar nu te pot ține acolo. Ai mei se întorc de la țară la prânz. Îți faci un duș, îți dau ceva să te îmbraci și te duc acasă. Dacă vrei o să le spun alor tăi că ai rămas la mine. Mai mult nu pot să fac. Nu pot și nici nu vreau. Îmi ajunge. Ești complet nebună! Ce dracu căutai la Dan?

– De unde știi că am fost la el? Știai unde locuiește?

– Esther, trezește-te la realitate! Toată lumea te-a văzut cu cine ai plecat. Picu a pus poze cu tine pe Insta. Mă întreb ce o să facă Dan? La cum îl știu, nu ar fi de mirare să ai catalog cu poziții luni când mergem la ore. Te-ai dus prea jos. Oprește-te! Nu știu câtă vreme o să îți mai răspund la telefon dacă mai continui așa.

– Anisia, să nu mă lași să mă pierd!

Vorbise calm, dar disperat ca un om care nu mai are decât o speranță de care să se agațe.

– Esther, te-ai pierdut demult.

Sunase ca o sentință. Ca un clopot care bate într-o catedrală părăsită, mai mult a disperare și împăcăciune cu sine. Anisia părea că se pregătea să sară în apă, părăsind corabia, și lăsând-o singură pe Esther să aleagă dacă avea să o urmeze. Pe ea sau pe cea care fusese. Sau să rămână acolo, pradă furtunilor din ea, așteptând ca nava să se izbească de un țarm al speranței.

Intraseră în bloc și în lift cu mare grijă, ca niște tâlhari, așteptând în mașină până când lumea strânsă în fața blocului se răsfirase care încotro. În casa Anisiei mirosea a crini și vanilie. Era atât de curat și frumos totul încât îi era jenă și să pășească. Își scosese pantofii încă din lift, jenată de ținuta ei stridentă.

– Îți aduc un trening și niște converși.

– Îmi trebuie și niște chiloți...n-am mai stat să îi caut. Nu spune nimic! Te implor! Simt și așa că pot să mor în orice secundă. Nu te uita la mine! Sunt jalnică. O epavă. Mă urăsc! Mă urăsc! Mă urăsc!

– Lasă teatrul! Nu te chinui să joci la matineu. Și nu te mai urî atâta. Te urăsc eu suficient pentru ce ai ajuns să fii. Și pentru cum ai reușit să distrugi prietenia noastră. Și pentru cum ai ales să mă transformi în bodyguardul tău, bonă de lux, confident de mascaradă. M-am săturat! Am auzit văicăreala asta de atâtea ori că mă ia pe mine greața. Ești bolnavă și basta. Du-te să te speli! Arăți ca o mască neterminată a decadenței. Spală-te pe întuneric să nu te vezi cum arăți.

Îi spusese tot și încă nimic din ce avea pe suflet. Îi venea să o ia în brațe și să plângă cu ea până avea să le ia somnul, cum făcuseră de atâtea dăți, dar nu mai avea putere. Esther era prea puternică în felul ei distructiv de a exista. Cotrobăi prin dula-

puri după niște haine impersonale de care s-ar fi putut lipsi și nici mama nu ar fi sesizat absența lor. Esther nu aducea niciodată înapoi ce lua. Era ceva în ea care o făcea să fie altfel. Un rău statornicit acolo ca un vierme care o mânca pe dinăuntru și pe ea și pe toți cei cu care interacționa.

Închise ușa cu cheia, sună să vadă dacă ai ei plecaseră deja spre casă și porni aparatul de cafea.

- Ce ai pățit la buză?
- Ce am?
- E crăpată. Te-a lovit?
- Nu cred. Mi-e sete. Poate de la sete. Ai suc de portocale?
- Vezi pe ușa frigiderului. Să nu bei direct din sticlă!
- Ți-e silă de mine? Te ferești?
- N-ar trebui?

Nu-i venea să răspundă. Nu știa ce ar putea să spună. Erau câteva crâmpieie lipsă din noaptea trecută.

- Lapte?
- Nu. Neagră. Ca viața.
- Ai mei au plecat spre casă. La prânz trebuie să mergem la bunici. O să bem cafeaua și te duc acasă. Pot să urc cu tine, dacă vrei, dar nu pot să stau. Să îți dau un strugurel să nu se vadă buza așa crăpată. Tu și acum, după toate rahaturile pe care le-ai făcut și despre care nu vreau să știu niciodată nimic pentru că și tu ar trebui să încerci să le uiți ca să mai poți trăi cu tine, tot arăți superb. Tare mai ești proastă! Cu corpul și mintea ta așa întoarce lumea pe un deget, iar tu alegi să te târăști ca un vierme. Crezi că ești cool. Că așa e mai tare. Că doar așa merită să trăiești. Trăiești într-un carusel cu fantasme.

– Taci, Anisia! Habar nu ai cum e să vrei să trăiești emoții pe care nu le ai și sentimente pe care nu le mai vrei. Uneori lucrurile nu sunt atât de simple cum par.

Viața prin nisipuri mișcătoare

– Sărut mâna, doamna Voinea! Ce bine vă stă cu oranj. Arătați ca din revistă. Ați venit sau plecați?

– Ești tu drăguță, ca întotdeauna, Anisia. Ne pregăteam să mergem la niște prieteni la un grătar și o partidă de bridge. Ce zici, Esther? Veniți și voi? Vă așteptăm, dacă vă decideți.

– Mami, sunt atât de obosită. Nu-mi arde de mese și jocuri. Mai bine rămânem aici, ascultăm niște muzică și ne uităm la seriale.

– Dar ce ați făcut dragă azi-noapte? Ai spus că mergeți doar la film, dar văd că s-a lungit până la ziuă. Noroc că am luat un hap de somn și nu m-am trezit azi-noapte să văd că nu ești acasă. Nu aș mai fi adormit de griji. Ți-am spus să îmi dai mesaj să știu de tine. Vă stricați ochii cu atâtea filme. Zici că vreți să vă faceți actrițe amândouă.

– Vă cerem scuze. Ne-am luat cu vorba și se făcuse prea târziu să mai sune. Eram singură. Ai mei plecaseră la bunici, și îmi era urât. Am sechestrat-o pe Esther la mine aproape cu forța. Ne-am gândit că nu o să vă supărați dacă rămâne la mine.

– Cum să mă supăr? Sunt liniștită dacă o știu la tine. Auzi, mama, dar tu așa ai plecat ieri de acasă? Nu ți-am spus să nu mai umbli ca un homeless?

– Mi-am pus ketchup pe rochie. Pantofii îi am în pungă. Nu mergeau cu treningul. Mi-a împrumutat Anisia niște haine. Avem ceva de mâncare?

– Mezeluri, brânzeturi, ouă și niște chipsuri. În congelator sunt chifle și pizza.